

Zondag 24 januari
3^e zondag door het jaar

Lezingen: Jona 3: 1-10; Marcus 1: 14-20

Welkom

Welkom U allen die thuis of waar U nu ook bent, met ons meeviërt. Fijn dat U er bent en met ons wilt zijn in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.

Ik denk dat vele van ons de afgelopen weken hebben gevolgd wat er in Washington gebeurde en afgelopen woensdag iets hebben meegekregen van de inauguratie van Joe Biden. Ik realiseerde me, toen ik daarnaar keek, dat ik vorige zomer hem een wat kleurloze man vond, eigenlijk te oud, een bleke compromiskandidaat.

Nu, na de verkiezingen, de opgeklopte spanningen en de gebeurtenissen van 6 januari, krijgt zijn presidentschap een betekenis die ver uitgaat boven hemzelf. Hij is niet zomaar de 46^e president van de Verenigde Staten, maar degene die de democratie moet redden en in ere herstellen. Uitgetild boven zichzelf wordt er van alles van hem verwacht en wordt er aan alle kanten een beroep op hem gedaan.

Joe Biden is een actief meelevend katholiek en hij zal vandaag ongetwijfeld ook in zijn kerk of misschien ook wel via een live-stream het verhaal van de roeping van de apostelen horen dat we vandaag lezen. Ik kan me zo voorstellen dat hij zich zal afvragen wat dat verhaal voor hem betekent. Dat doen wij ook, ieder van ons is een geliefd kind van God door Hem geroepen om van betekenis te zijn. Geroepen omdat wij onmisbaar zijn in dat koninkrijk Gods waarvan Jezus vandaag aankondigt dat het nabij is.

Overweging

Wie zou je zijn als niemand je geroepen had? Als je partner, je vriend of vriendin niet jou geroepen had en gezegd met jou wil ik leven. Wie zou je zijn als je kind niet gezegd had, ik heb je nodig, wees er voor mij? Wie zou je zijn als jouw leerling, je patiënt, je cliënt jou niet zou laten weten dat je voor hem of haar als geroepen komt?

Zou het echt zo zijn dat we autonome mensen zijn die ons eigen levenspad uitzetten, die in alle vrijheid en ongehinderd beslissen wat we doen, wat we willen worden, wie we willen zijn? Zou dat echt leven zijn? Zou dat ons meer voldoening geven en meer het gevoel dat we onszelf realiseren dan wanneer we antwoord geven op iemand die ons roept?

In de lezingen van vandaag hebben we twee verhalen gehoord over roeping. Jona en de eerste vier leerlingen, Simon en Andreas, Jacobus en Johannes. Het zijn nogal verschillende verhalen. De roeping van Jona die we hoorden was de tweede roeping. Als hij voor het eerst geroepen wordt om als profeet naar Ninive te gaan, ziet hij daar geen heil in. Hij vlucht weg, de andere kant, de zee op. Bijna verdronken, gered door de grote vis krijgt Jona een nieuwe kans om ja te zeggen. Opnieuw wordt hij geroepen en Jona begrijpt dat je je niet twee keer doof moet houden. Uiteindelijk gaat hij dus toch. Hij antwoordt God's oproep door naar Ninive te gaan en de mensen op te roepen tot bekering: jullie moeten anders gaan leven, anders zijn jullie reddeloos verloren.

In het evangelie dat we lezen roept Jezus de mensen op tot bekering en tot geloof in de Blijde Boodschap en vervolgens roept hij de vissers om hem te volgen. Anders dan bij Jona is er geen aarzeling en is er geen tweede keer nodig. Het is liefde op het eerste gezicht. De vissers laten hun vaartuigen en hun vader achter en sluiten zich bij Jezus aan. Maar met de apostelen is het al niet anders dan bij alle mensen die antwoorden op liefde op het eerste gezicht. In de loop van de tijd slijt de vanzelfsprekendheid en vervaagt het eerste moment. Dan moet je je best doen om de liefde vast te houden, om de ergernis die onvermijdelijk komt de baas te blijven, om de bron van het eerste begin te blijven zien en je daardoor te laten voeden. Ook de apostelen maken dat mee. Hun liefde op het eerste gezicht daar bij het Meer van Tiberias verflauwt van tijd tot tijd. Met regelmaat is er in het evangelie sprake van dat ze Jezus niet begrijpen, dat ze zijn verhalen en gelijkenissen niet begrijpen. Ze weten niet wat hij wil. Kom jij dan niet het koninkrijk van Israël herstellen, vragen ze. De liefde van het eerste gezicht, de roeping die ze zonder veel nadenken zijn gevolgd, blijkt er anders uit te zien dan ze dachten toen ze hun boten en hun netten achterlieten. Dezelfde Petrus die nu enthousiast zijn boot in de steek laat en achter Jezus aangaat, is drie jaar later zo wankelmoedig dat hij zegt: 'Ik ken die man niet'.

In het evangelie van vandaag roept Jezus de leerlingen op hem te volgen en hij roept hen op tot bekering en met die oproep neemt hij het stokje over van Johannes de Doper. Maar hij heeft ook een belofte: het Rijk Gods is nabij. Met Jezus is het Rijk Gods tastbaar nabij gekomen, je kunt hem aanraken. De leerlingen zijn gegrepen door die boodschap, het is een oud, diep levend verlangen in het volk Israël dat er een tijd komt dat Gods heerschappij over deze aarde zal heersen. Het heeft de leerlingen veel tijd gekost om dat te begrijpen.

Meerdere malen duiken in het evangelie passages op waaruit blijkt dat de leerlingen denken in termen van het klassieke koningschap. Ook op de het allerlaatst, als Jezus voor Pilatus staat, moet hij het misverstand ophelderen: mijn rijk is niet van deze wereld. Ik ben geen concurrent van jou, Pilatus, niet van de Romeinse keizer, maak je niet druk en bezorgd.

Het kost de leerlingen tijd om te begrijpen wat Jezus bedoelt als hij zegt dat het Koninkrijk Gods nabij is. Het koninkrijk Gods is van de armen van Geest, van de treurende en de zachtmoedigen, van de barmhartigen en de zuiveren van hart. Het rijk Gods is niet een politiek of sociaal-economisch perspectief, het is niet daar wanneer we structuren, systemen en instituties hebben gereorganiseerd en op orde gebracht. Het is daar waar mensen leven vanuit barmhartigheid, zachtmoedigheid, zuiverheid van hart. Het kost de apostelen hun hele drie jaar met Jezus om stapje voor stapje en stukje bij beetje te ontdekken waar die belofte die hen op het eerste gezicht verliefd deed zijn, eigenlijk over ging. Pas in de kruisdood en de verrijzenis ontdekken ze met volle overtuiging dat dat de weg van God is, dat het rijk Gods niet van deze wereld is. Wat ze daar aan het Meer van Tiberias hoorden, krijgt dan zijn onthulling als een Rijk Gods dat zelf door de dood niet overwonnen wordt.

Roeping is niet een eens-voor-altijd moment, waarna alles duidelijk is, alle vragen zijn opgelost. Antwoord geven op de oproep die aan jou gedaan wordt, betekent niet dat alles van nu af aan duidelijk is. Er is voortdurend werk aan de winkel om die roeping telkens opnieuw te beantwoorden. Dat geldt voor leerkrachten en priesters, voor mensen in de zorg en voor ouders. Het is een levenslange weg Maar het helpt als je telkens teruggaat naar dat moment dat je geroepen bent, waarin je in alle helderheid zag welke weg de jouwe was, waartoe jij op aarde bent.

De roeping van Jezus van vandaag laat ons zien hoe bekering en belofte twee kanten van dezelfde medaille zijn. Ja we moeten ons bekeren en de richting van die bekering is naar de zachtmoedigheid, de barmhartigheid, de zuiverheid. En dan blijkt dat het Koninkrijk Gods niet ver weg is, het gebeurt elke dag om ons heen en in ons. We hoeven niet te wachten op politiek en sociaal economische orde. Het is onder ons handbereik. We kunnen het doen, midden onder ons.

René Grotenhuis